

TÜRKÇENİN MÜREKKEBİ KURUMADAN*

Sevgi MUM

Bir zaman, hava ılık...

Kültür mühürlü, sesler sihirli, edebiyat ıssız, diller kalabalık...

Kelimeler için haftalar asırdı... Harfler için ise dakikalar, günler... Derken saat oldu, derken saniye... Akrep ve yelkovan zamanın parçalarından değil, kelimelerin parçalarından ısırdı... Peki, karış karış Türk toprağının bize aktığı o “ılık ses” ne diye?

Yabancı diller yay gibi gerilmişti dilimize... En ufak bir zamanda destur bile almadan akıyordu kelimeler ummansız bir denize... Bilmek; dilini, milletini, özünü vuruyordu hayatın mutlularını benze...

Ve sessiz harfler... Ve Türkçe... Ve kartopu masumiyeti taşıyan ama üzerine kar yerine yabancı sözcük yağan nesil... İfadesizliğimizle tutsak edilen Türkçemizin yüzü var zirvede galiba... Sararan... Kırışmış kelimeler, ütü tutmaz, yıkanır ama paklanmaz çünkü bellidir sıfatı... Kararan...

Hissiz bir beden... Bütün tenlerin seslerine esir düşen... Hazne, dil, edebiyat, şuur parçalandı koptu yerinden... Ama Türk dilinin egemenliği için yanan hırs tütsüsü henüz bitmemiş; limanda ışık belki de dağların eteklerinde, görünüyör eşikten...

Aslında her noktası bir tarih kokandı Türk dili... Her virgülü tarihten bir zaman... Üç noktada kaybetmedi parmaklarında kanayan şiirleri... Ya da ünlemde... Pusulası, solmuş s(g)özyaşlarını değil henüz olgunlaşan Türk dilinin nakkaşlarını göstermeye başladı... Çünkü anne sıcaklığında ve şefkatinde nağmeler tutundu artık Türkçeye... “Türk” sıfatını taşıyan, manen

* “Dilimiz Kimliğimizdir” Makale ve Deneme Yarışması’nda deneme türünde Seçici Kurul Özel Ödülü almıştır.

tok yüreklere okundu... İnce ince... Sessizce... Akıl ve mantığa ilmek ilmek işlenen harfler “Lisan-ı Türkçe”de vuku buldu... Daha sonra özgürlüğüne uçtu kelimeler, kanatlandı cümleler... Söz eskimeden vuslatına esti... Vakit ise yıpratılmamış kelimeleri astı ilkbaharına...

Bir taraftan yeniden yükselme madalyasını takarken boynuna Türk dili öte yandan da tırnaklarına bulaşmış acı hatıralarının izlerini “Geçmişten Kareler” adlı defterine yazdı... Yazdı ki bulandırılmaya çalışılan dilimizin berrak dalgaları görünsün... Yazdı ki Türk diliyle, dil Türkçenin zengin sesleriyle övünsün... Harfe harfin, kelimeye kelimenin, cümleye cümlelerin sırrını çözdürmek için yazdı... Bu zamana kadar susmanın en uzun konuşmasını yapan Türk dilinin sözcüklerini kaydırıp mısralara dökmesi için yazdı...

Dilimiz, yeni maviliklere uçmaya demlenirken hayallerimizi ıslatan yobazlıklarla örülmüş soğuk duvarlara çarptı kimi zaman... Kimi zaman boyunduruğun lisanı adı altında kurusıkı düğümlere tercüme oldu... Ama hiçbir zaman seslerin cinayetine kurban gitmedi... Türkçe el dilinden vazgeçti, el dili Türkçe için önemsizleşti... Camlardaki buğu temizlendi ve zaman bize camların ötesini gösterdi... Yaşayan sözcükler, bir değerini yaşatmak için birleşti... Yakılası yabancı sözcüklerin yaptığı ise dönüşsüz bir gidişti...

Şimdi...

İster dilimizin esaretinin fermanını acımasız dillere teslim edin ister suskunluğa mahkûm edilmiş kelimelerin feryatlarını duru dillerinize yerleştirip yeniden işleyin... Seçim elbette sizin... Ama unutmayın, bir mesele var ki çok derin:

“Yarınları karanlık görerek hırsı, azmi, isteği gerçeği benliği bırakmak... Hazin bir yok oluş varsa eminim, budur ancak...”